ఎక్స్ట్రా

దిగో ఎ హెడ్ పిక్చర్ కార్పొరేషనుకు ప్రొప్రయిటరు ముప్పై ఏళ్ళవాడు. అదృష్టాని కతన్ని ఆదర్శంగా చెప్పుకుంటారు. అతను పదిహేను రూపాయల నౌకరీ చేసిన ఊళ్ళో ఇప్పుడు నెలకు సుమారు 15 వేలు సంపాదిస్తున్నాడు. దాదాపు పది పన్నెండు లక్షల రూపాయలు అతని పేర పెట్టుబడి అయి ఉంది.

అతనికి తెలివితేట లేవీ లేవని కొందరన్నారు. తనకు ఏవిధమైన ప్రజ్ఞా లేదని అతనే చెప్పుకునేవాడు. అతనికి ఆత్మే లేదని మరికొందరన్నారు. అదృష్టం తప్ప అతని కున్నదంటూ చెప్పుకోబడ్డదేమీ లేదు.

అదృష్టం అనేది కూడా కొందరనుకునేటంత అర్థహీనమైనది కాదు. అతని ప్రతి నిర్ణయమూ ఆలోచించి చూస్తే తెలివిగా కనిపించేది. ఆ నిర్ణయానికి రావటానికి అతనా తెలివితేటలు బుద్ధి పూర్వకంగా ఉపయోగించేవాడా అనేది వేరే విషయం. అతను ముట్టుకున్నదల్లా బంగారమయేది. కాని అతను ముట్టుకోనిది బంగారమల్లే కనిపించినా మట్టి అయ్యేది. అతనికి తెలివితేటలు లేవనేది జగద్విఖ్యాతమైనప్పటికీ, తెలివిగల వాళ్ళనిపించుకున్నవారు అతనికన్న ఎక్కువ తెలివి తేటలు కనబరిచిందెన్నడూ లేదు. వాళ్ళు చేసే పొరపాట్లు అసలతను చేసేవాడే కాడు, ఎంతో ప్రజ్ఞావంతు లనిపించుకునే వ్యాపారస్తులు అతన్ని గుడ్డిగా అనుకరించి ఒక్కొక్కప్పుడు దెబ్బతినేవాళ్ళు.

అతను సినిమా లైనులోకి ఎందుకు వచ్చాడో ఎవరూ ఊహించలేకపోయినారు. ఈ నాటికీ అతనికి సినిమా తాలూకు తలా తోకా తెలియదు. అతనికి సంగీతం వినటంలో గాని అభినయం గ్రహించటంలో గాని ఏమీ అభిరుచిలేదు. ఈనాటి కింకా అతను మంచి పిక్చరేమిటో చెడ్డ పిక్చరేమిటో ఎరగడు. తన చిత్ర నిర్మాణానికి గాను అతను అనేక మందిని పట్టి వారందరికీ తలా ఒక డిపార్టుమెంటూ వప్పజెప్పి తను స్టూడియోకైనా రాకుండా సగటున తను తీసే ప్రతి పిక్చరు మీదా పాతిక ముప్పై వేలు నికర లాభం గుంజుకుంటున్నాడు. అతని మీద మరొక ప్రొడ్యూసరు ఒక విసురు విసిరినట్టు ప్రతీతి. "అతనికి వ్యాపార జ్ఞానం లేకపోవటం వల్ల, తను దివాలా తీస్తున్న సంగతి కూడా తెలుసుకోలేడు. ఈ లోపుగా చెడు మార్గాన పోతూ వుండిన వ్యాపారం దానంతట అదే

మళ్ళీ లాభాన పడుతుంది. అదే మరొకడైతే సంవత్సరానికోసారి దివాలా తీసి ఉండును – కేవలమూ భయం కొద్దీ!"

అతను జీవితంలో స్వేచ్ఛా జీవి. తాగుతాడు, స్త్రీ వ్యసనం కూడా బాగా ఉంది. గుర్రప్పందాల్లో బాగా డబ్బు పెడతాడు – గెలుస్తాడు. కాని వ్యాపారంలో ఎంతో నియమం పాటిస్తాడు. వేరే దృష్టాంతం దేనికి? అతను తన సినిమాల్లో నటించే ఆడవాళ్ళతో ఎన్నడూ మాట్లాడి అయినా ఎరగడు. అతని పిక్చర్సులో బుక్కయేవాళ్ళు, ఆడవాళ్ళయేది మగవాళ్ళయేది, మేనేజరు చూడవలిసిందే.

ఆ కారణంచేత మాలతి మొదట్లో మేనేజరు దగ్గిరికే వెళ్ళింది. కాని అతని ప్రవర్తన ఆమెకు నచ్చలేదు. అతను అనవసర ప్రసంగం ప్రారంభించాడు. అతన్ని చూడవచ్చే ఆడవాళ్ళు అతన్ని సామాన్యంగా ప్రోత్సహించేవాళ్ళు. మాలతి ఎదురు తిరగటం మేనేజరుగారికి కొత్త అనుభవమే. పైగా మాలతి అతనితో, "నాకు ఫిలిముల్లో వేషం వెయ్యటం తప్ప ఈ జన్మకి ఇంకో కోరిక లేదు" అన్నది కూడాను. సామాన్యంగా అతని దగ్గిరికి వ్యవహారరీత్యా వచ్చే వారందరికీ అదే కోరిక. దానికోసం కాస్తో కూస్తో త్యాగం చెయ్యటానికి వాళ్ళు సంసిద్ధులుగానే వుంటారు. కాని ఈ మాలతి – మాలతి టాక్సీ ఎక్కి నేరుగా ప్రొప్రయిటరు గారింటికి పోయింది – పని కనుక్కోమన్నారని చెప్పిన నౌకరుకు 'రహస్య విషయాలు మాట్లాడాలట అని చెప్పు!" అని జవాబు చెప్పింది. మళ్ళీ వచ్చి నౌకరు మాలతిని లోపలికి తీసుకుపోయి కూర్చోబెట్టాడు.

ప్రొప్రయిటరు ఏదో కాగితాలు చూసుకుంటున్నట్టు నటిస్తూ మాలతికేసి చూడలేదు. నోట్లో వున్న చుట్ట కూడా తియ్యకుండా "నేను మీకేం సహాయం చెయ్యగలను?" అన్నాడు.

"నాకు మీరు తీసే పిక్చర్సులో నటించాలని ఉంది!" అన్నది మాలతి.

"నాకు ఆ గొడవ ఏమీ తెలియదు. అదంతా మా మేనేజరే చూస్తాడు. నన్ను చూసి లాభంలేదు. దయచేసి వారినే చూడండి!" అన్నాడు ప్రొప్రయిటరు.

"ఆయన్ను చూడటమయింది. తాతకు దగ్గులు నేర్పినట్టు మీ మేనేజరు గారు నాకు శరీరం లంచం పెట్టటం నేర్పుతున్నారు. శరీరం అమ్ముకోవటం నేనిదివరకే ఎరుగుదును. కాని శరీరం లంచం పెట్టటం నా కనుభవం లేదు, ఇష్టమూ లేదు. అట్లా వొకరి అభిమానం సంపాదించి నా శక్తికి మించిన వేషం వేసి అపఖ్యాతి పాలుకావటం నా కసలిష్టం లేదు. పిక్చర్సులో పైకి రావాలని నేను తహతహ లాడిపోతున్నాను. నేను ఎక్స్ట్రాగా బయలుదేరడానిక్కూడా సిద్ధంగా ఉన్నాను. నేను పనికొచ్చేది అందుకే ఐతే! మీరు కాస్త దయచేసి–"

ఈ ఉపన్యాసంతో దంగయి ప్రొప్రయిటరు మాలతికేసి చూడసాగాడు. అతని

చెయ్యి అప్రయత్నంగా నోటినించి చుట్ట తీసేసింది. కాని అతని రెండు దవడలకూ రెండు చుట్టల ఎడం ఏర్పడింది.

చెదిరిన మనస్సు మళ్ళీ కుదుటపడగానే ప్రొప్రయిటరు తెలుసుకున్న విషయం ఏమంటే తనతో మాట్లాడుతున్న మనిషి పాతిక సంవత్సరాల ప్రాయం గల అపురూప సుందరి అని.

మంచి తెలివితేటలు లేనివాళ్ళు దేన్నీ గాఢంగా కాంక్షించలేరు. ప్రొప్రయిటరు ఇప్పుడు మాలతిని కాంక్షించినంత గాఢంగా అదివరకే స్త్రీనీ కాంక్షించి ఉండలేదు. దాన్నిబట్టి, మాలతి తాత్కాలికంగా అతని తెలివి తేటలను పెంపొందించిందనుకోవాలి.

తను చాలా పటువుగా మాట్లాడాననుకున్న మాలతి, ప్రొప్రయిటరు తన కేసి రెండు నిమిషాలు రెప్పవాల్చకుండా చూసి కూడా ఏమీ సమాధానం చెప్పకపోవటమే కాక తల వంచుకుని రాసుకోవటం మొదలుపెట్టేసరికి నిరుత్సాహం పొందింది. కాని ప్రొప్రయిటరు తన రాత పూర్తి చేసి ఆ కాగితం మాలతికిచ్చి, "మేనేజరును మళ్ళీ చూడు!" అన్నాడు. ఈసారి ఆమెను కాస్త స్వతంత్రంగా – ఐనా, చులకనచేసి కాకుండా సంబోధిస్తూ.

ప్రొప్రయిటరుగారింటి ముందు మర్నాడు మళ్ళీ హాజరయింది మాలతి. ఆమెను చూడగానే ప్రొప్రయిటరు చివాలున లేచి నిలబడి, "మళ్ళీ నా దగ్గిర కెందుకొచ్చావు?" అన్నాడు.

మాలతి నిర్లక్ష్యంగా నవ్వి, "నన్ను మాటి మాటికీ చూడటం దుర్భరంగా ఉందా ఏమిటి" అన్నది.

ప్రొప్రయిటరు నవ్వకుండానే, "లేదు. నిన్ను చూస్తున్న కొద్దీ అందంగా కనిపిస్తున్నావు. అదే చిక్కు. ఇంకా రెండుసార్లు నా దగ్గిర కిట్లా వచ్చావంటే నీకు పెద్ద వేషం ఇమ్మని మేనేజరును ఆజ్ఞాపించి ఊరుకుంటాను. అది నాకిష్టం లేదు. దేవికారాణికైనా నే నదే చెపుతాను" అన్నాడు.

"అది నాకూ ఇష్టం లేదు. శాంతారాముకైనా నేనదే చెబుతాను" అన్నది మాలతి.

"మరయితే ఇప్పుడు నాతో పనేమిటి?"

"మీ ఉత్తరం చూడగానే నన్ను మీ మేనేజరుగారు మేకప్ చేయించి కామెరా ఎదట మైకులో మాట్లాడించారు. ఒక చిన్న టెస్టుకూడా తీసినట్టున్నారు. నేను మేకప్ తీసేసి వెళ్ళిపోవటానికి సిద్ధపడుతూండగా మీ స్టూడియో ఉద్యోగివాడొకడు వచ్చి, నువ్వు సరిగా ఫొటోగ్రాఫు కావనీ, నీ గొంతు సరిగా రికార్డుకాదనీ మేనేజరుగారు చెప్పమన్నారు అన్నాడు."

ప్రొప్రయిటరు అంతలో రుద్రుడల్లే అయిపోయి, "నా స్టూడియో మేనేజిమెంటు మీద అసత్యాలు కల్పించటానికి నీకధికారం లేదు" అన్నాడు తీవ్రంగా.

"నా టెస్టు వేసి అయినా చూడకుండా నేను ఫొటోగ్రాపు కాననీ, నా గొంతు రికార్డు కాదనీ అన్నవాళ్ళను ఎట్లా గౌరవించమన్నారు? ఒకవేళ నాతో ఆ విషయం చెప్పినవాడు మీ స్టూడియో ఊడ్చేవాడు కాడేమో, మీ డైరెక్టరేమో! అయితే నా పొరపాటు క్షమించండి!" అన్నది మాలతి.

ప్రొప్రయిటరు ఇక గంభీరంగా ఉండలేకపోయినాడు. అతను నవ్వుతూ, "ఇవాళ నేను స్టూడియోకు వెళ్ళి, నీ టెస్టు చూసి, మా మేనేజరుతో మాట్లాడి వస్తాను. ఇది కేవలమూ నీ తృప్తి కోసం సుమా! మా కెమెరామాన్ నిన్ను చూసి ఫోటోగ్రాపు కావంటే వేరే టెస్టు చూడక్కర్లేదు. నీ గొంతయినా అంతే. నా కింద పని చేసేవారిలో నా కామాత్రం విశ్వాసం ఉంది. వాళ్ళంత తెలివిగలవాళ్ళు గాకపోతే ఏమీ తెలియకుండా నే నెట్లా స్టూడియో రన్ చేస్తున్నాను? వెళ్ళు. రేపు కనిపించు, ఒక్కక్షణం ఉండు! బోయ్, దో కప్ చా!"

అన్న ప్రకారం ప్రొప్రయిటరు స్టూడియోకు వెళ్ళి మాలతి టెస్టు చూశాడు. టెస్టు చూసి ప్రొప్రయిటరు ఏమీ గ్రహించలేనిమాట నిజమే కాని అతని చదువురాని కళ్ళకి కూడా తనతో మాట్లాడే మాలతికి టెస్టులో వున్న మాలతికి చాలా తేడా కనిపించింది. ఆ మీదట కామెరామాన్ ఫేస్ మాడెలింగు మీదా సౌండు రికార్డిస్టు హైఫ్రీక్వెన్సీస్ మీదా చెరో పది నిమిషాలూ మాటాడి మాలతి దండగని తేల్చారు. అటు తర్వాత మాలతి ఎక్స్ట్రాగా తప్ప పనికిరాదని రుజువు చెయ్యటానికి మేనేజరు సరిగా ముప్ఫై అయిదు సెకెండ్లు తీసుకున్నాడు. ప్రొప్రయిటరు విచారగ్రస్తుడైనాడు.

"ఇది చాలా విచిత్రంగా ఉంది. ఆ పిల్ల నాతో మాట్లాడుతుంటే నేనామె మొహం మీదినించి కళ్ళు మరల్చలేను. ఆమె మాట్లాడినంత ఘాటుగా ఏ స్టార్ కూడా తెర మీద మాట్లాడగా చూడలేదు. టెస్టు చేస్తే ఆమె ఎక్స్ట్రాగా కూడా పనికిరాదు!" అన్నాడు ప్రొప్రయిటరు.

"ఎక్స్ట్రాగా పనికిరాకేం లెండి?" అన్నాడు మేనేజరు నిష్పక్షపాతంగా, ఆమె మీద అతగాడి కింకా ఏ మాత్రమో ఆశ పట్టుకుని పీడిస్తూన్నది. ఆమెను అవమానం చెయ్యాలని కూడా అతనికి లేకపోలేదు.

"అది ఆ పిల్ల ఖర్మ!" అన్నాడు ప్రొప్రయిటరు. అతనికి అర్థం కానిదంతా ఖర్మే, ప్రొప్రయిటరు ప్రాణానికి.

మర్నాడు మాలతి తన దగ్గిరికి వచ్చినప్పుడు ప్రొప్రయిటరు ఆమెను మొదటిసారి

ఎక్కువ ఆదరణతో చూశాడు. మెప్పించదలిచిన వాళ్ళకన్న నొప్పించదలచినవాణ్ణి ఎక్కువ ఆదరంతో చూడటం ప్రొప్రయిటరు విజయానికి ఒక కారణమేమో. ఆమెతో అతను కాస్సేపు స్నేహ పూర్వకంగా సంభాషించి ఆఖరుకు చావు కబురు చల్లగా బయటపెట్టాడు. అది విని ఒక నిమిషం పాటు మాలతి మాటాడలేదు.

"నీ కెంత కష్టంగా ఉంటుందో నేనూహించగలను. నీ చేత ఎక్స్ట్రా వేషం వేయించుకోవటం నాకు కష్టంగానే ఉంది. నువు నా స్టూడియోలో వేషం వేసే ప్రయత్నం విరమించుకుంటే నేను చాలా సంతోషిస్తాను!" అన్నాడు ప్రొప్రయిటరు.

మాలతి కళ్ళలో కృతజ్ఞత కనిపించింది. ఆమె సంతోషరహితమైన చిరునవ్వొకటి నవ్వి, "ఫరవాలేదు. నేను ఎక్స్ట్రా వేషానికి తగివుంటే ఆ వేషమే వేస్తాను!" అన్నది.

ప్రొప్రయిటరు కుర్చీలోనించి లేచి అటూ ఇటూ కాస్సేపు పచారు చేసి, ఆఖరికి ఎదురుగా నిలబడి "ఒక లక్ష పోతే పోయింది, నీకు ప్రధాన పాత్ర ఇచ్చి ఒక పిక్చరు తీస్తాను. ఇంకా చవుకలోనే తీయిస్తాను" అన్నాడు.

"థాంక్స్! అటువంటిదేమీ చెయ్యకండి. నేను ఎప్పటికైనా నటించగలనని నాకు నమ్మకం ఉంది. నాకు కావలసిందల్లా అనుభవమే. ఒక్కసారిగా పెద్ద వేషం వేసి చెడగొట్టితే ఆ అవకాశం కాస్తా పోగొట్టుకున్నదాన్నవుతాను. నన్ను అభిమానం కొద్దీ తొడిమతో సహా తుంచకండి!" అన్నది మాలతి.

నెలకు నూరు రూపాయల వేతనం మీద మాలతి చిల్లర వేషాలు వెయ్యటానికి స్టూడియోలో బుక్కయింది. రెండు నెలలు గడిచినై. ఈ కాలంలో ప్రొప్రయిటరు స్టూడియోకు రెండుసార్లు వచ్చాడు, కాని అతను మాలతి కేసి చూడలేదు. ఆమెను పలకరించలేదు.

ఒకనాడు ప్రొప్రయిటరుగారు ఫోనుమీద పిలుస్తున్నారని మాలతికి కబురు వచ్చింది. మాలతి ఆదుర్దాతో వెళ్ళి టెలిఫోనులో మాట్లాడటం మొదలుపెట్టింది.

"హలో! ప్రొప్రయిటరుగారా? సాహెబ్జీ!....జీ?"

"నీవు మాట్లాడే చోటింకెవరన్నా వున్నారా?" అన్నాడు ప్రొప్రయిటరు.

మాలతి చుట్టూ చూసి, "పాతిక మంది ఉన్నారు!" అన్నది.

"ఫరవాలేదు. విను, నిన్ను మరో స్టూడియో వాళ్ళు 250కి బుక్‌చేసి మంచి వేషాలిస్తామంటున్నారు. నా మాట విని వెళ్ళు, మాలతీ!"

"థాంక్స్, నేను పోను."

"ఏం?"

"మన స్టూడియోలో, చక్కగా పబ్లిసిటీ ఇవ్వటమే చేతకాదు. ఇతర స్టూడియోల వాళ్ళు మనిషికి మించిన పబ్లిసిటీ ఇచ్చి పైకి తెచ్చి కింద పడేస్తారు. ఇక్కడ హాయిగా

అటువంటిదేమీ లేదు. ఈ స్టూడియోలో మనిషి పైకి వచ్చిందంటే అదంతా సొంత ప్రజ్ఞేనన్నమాట. అదికాక ఈ స్టూడియోలో శరీరాలు లంచం పెట్టే ఆడవాళ్ళకు పెద్ద వేషాలు దొరుకుత్తై, వాళ్ళ పక్కన సరుకున్నవాళ్ళు చిన్న వేషాలు వేసికూడా ప్రపంచ దృష్టి ఆకర్షించే అవకాశాలున్నై. అందుచేత నేనీ స్టూడియో వదిలిపెట్టను, థాంక్స్."

ఆమె రిసీవరు పెట్టేసి వెనక్కు తిరిగేటప్పటికల్లా స్టూడియో మేనేజరు ప్రత్యక్షమైనాడు.

"స్టూడియో వదిలిపెట్టవేం? రేపటినుంచీ నువ్వీ స్టూడియోకు రానవసరం లేదు. ఒకవేళ నిన్ను రాకుండా చెయ్యలేకపోతే నేను రాను. తెలిసిందా! కాషియర్, ఈవిడ జీతం లెక్కకట్టి ఇచ్చెయ్యి" అన్నాడు మేనేజరు.

"అది మీరు లంచం కింద ఉంచుకోరాదూ? నా జీతం ఒక వారానికి పాతిక రూపాయలు. నా శరీరాన్ని బతికున్న రోజుల్లో ఆ ధరకే అమ్మాను" అన్నది మాలతి కటువుగా.

అక్కడవున్న పాతికమంది కొయ్యబారి పోయినారు. మేనేజరుగారి నోట మాటరాలేదు. మాలతి మారుమాట లేకుండా నడిచిపోయింది.

ఆరోజు సాయంకాలం మాలతి తన పదిహేను రూపాయల అద్దెగల గుహలో కూర్చుని ఉండగా ప్రొప్రయిటరు కారు వచ్చి కింద ఆగింది. మరో అయిదు నిమిషాలకు యాభై మెట్లూ ఎక్కి ప్రొప్రయిటరుగారు పైకి వచ్చారు.

"మాలతీ?" అని పిలుపు వినగానే మాలతి ఉలిక్కిపడ్డది. ఆమె ప్రొప్రయిటరును చూడగానే తొట్రుపడింది. అతను ఆ గుహ యావత్తూ కలియ చూసి ఆమె పరచిన చాపమీద కూర్చున్నాడు. మాలతి కూడా కూర్చుంది. చాలాసేపు ఇద్దరూ మాట్లాడలేదు.

"ఇదిగో, నీ జీతం 25 రూపాయలు!" అని ప్రొప్రయిటరు అయిదు కాగితాలు ఆమె చేతిలో పెట్టాడు. "నిన్ను మేనేజరు తొలిగించాడని విన్నాను. జరిగిందంతా విన్నాను. నేను చెప్పిన చోటికి ఇప్పుడైనా పోతావా?"

"ఏం? అట్లా అడుగుతున్నారు?"

"నువ్వు వెళ్ళేటట్టయితే ఆ స్టూడియోలో కొంత డబ్బు పెట్టాలని చూస్తున్నాను."

"నాకర్థం కాలేదు."

"లేదా, నువు వేషం వేసిన పిక్చరయినా కొంటాను. అర్థమయేటందుకేముందీ? సెంటిమెంటు. నీతో నాకేదో ఒక సంబంధం ఉండాలనిపించింది. అటువంటి సెంటిమెంట్సు నాకు చాలా ఉన్నై."

"మీవంటి మనిషిని నే నెక్కడా చూడలేదు."

"ఆ స్టూడియోలో కాక ఏ స్టూడియోలో చేరినా నాకు మాత్రం వెంటనే తెలియజెయ్యి!"

"ఎక్కడో చేరకపోతే గడిచేదెట్లా?"

"శరీరం అమ్ముకుంటానన్నావు?"

"అది అయిపోయింది. ఒక తేభ్యం నన్ను ప్రేమించి, నన్ను కొనుక్కోలేక ఆత్మహత్య చేసుకున్నాడు. ప్రే....మ!"

కాస్సేపు మాలతివంక వింతగా చూసి ప్రొప్రయిటరు, "ఒకటి చెప్పు! నా స్టూడియోలో తొమ్మిది వారాలున్నావు; ఆ స్టూడియోను ఇంకా బాగు చెయ్యటానికి నీ సలహా డబ్బిచ్చి కొంటాను!" అన్నాడు.

"స్టూడియోలో ఏం జరుగుతున్నదీ తెలుసుకుంటూ ఉండండి. మీ కింద పనిచేసే వాళ్ళ ప్రైవేటు విషయాలతో మీకు సంబంధం లేదనుకోకండి. చాలా సంబంధం ఉంది. మీ స్టూడియో వల్ల మీకిప్పుడు లాభం వస్తూండవచ్చును. ఇంకా లాభం వచ్చే అవకాశాలు లేకపోలేదు."

"అదే నేనూ అంటున్నది. మేనేజరును మార్చమంటావా?"

"వద్దు. అతను చురుకైన మేనేజరే. కాని అతని వ్యవహారం ఇతర విషయాల్లో బాగుండలేదు."

"నాకు స్టూడియోలో జరిగేదంతా ఎప్పటికప్పుడు తెలుస్తూనే ఉంటుంది. కాని అది సరిగ్గా అర్థం చేసుకునే తెలివితేటలు నాకు లేవు."

"అయితే తెలిసినవారిని ఇంకోర్ని పెట్టండి."

"నువ్వంటావా? నీకు జీతం ఇస్తాను."

"నేనా? నేనేం చెయ్యాలి?"

"నేనెప్పుడేం చెయ్యాలో చెప్పాలి."

"నాకా తాహతు లేదు."

"నన్ను పెళ్లాడితే నీ కా తాహతు వస్తుంది!" అన్నాడు ప్రొప్రయిటరు. "నీకభ్యంతరం లేనట్టయితే!"

అంత మాటకారి అయిన మాలతి మాట తడబడ్డది. "నాకు - నాకు -".

ప్రొప్రయిటరు అర్థం చేసుకున్నాడు.

❀ ❀ ❀ ❀ ❀

మాలతి వివాహం స్టూడియోలో జరిగింది. స్టూడియోలో పనిచేసిన వారంతా అక్కడే ఉన్నారు. అనేకమంది గొప్ప గొప్ప వ్యాపారస్తులు కూడా వచ్చారు.

స్టూడియో మేనేజరుతో మాలతి, "ఏమండీ. నాకు మీ స్టూడియోలో చిన్న ఉద్యోగం ఇప్పిస్తారా?" అన్నది నవ్వుతూ.

"కావాలంటే ఎక్స్ట్రా వేషం ఇప్పిస్తాను" అన్నాడు మేనేజరు, తనూ నవ్వుతూ.

"నాకవసరం లేదు. నా కేదయినా పెద్ద వేషం ఇస్తేనే వేస్తాను" అన్నది మాలతి.

"అట్లా అయితే మీ రింకో స్టూడియో ప్రొప్రయిటర్ని పెళ్ళాడవలసింది!" అన్నాడు మేనేజరు.

"నేను చెప్పలేదా, మన మేనేజరు చురుకైన వాడని?" అన్నది మాలతి మొగుడితో.

మొదటి ముద్రణ : వరప్రసాదం (కథలు), మే 1946
యువ బుక్ డిపో, మద్రాస్